

min Deel holder ikke af at overrumple, og jeg erklærer herved, at jeg, ſkjøndt jeg har anvendt den ſidſte Times Tid, maaskee de ſidſte Par Timer, paa at ſøge at komme paa det Rene med Sammenhængen og Formaålet med dette Forſlag, dog ikke finder mig iſtand til at have nogen beſtemt Formening derom. Jeg agter derfor for Diebliffet for mit Vedkommende at ſtemme imod, at dette Forſlag allerede iaften kommer under Forhandling.

Formanden: Der er i det Møde, ſom fandt Sted i Formiddags, af Thinget givet Samthkke til, at Formanden allerede dengang maatte foreſlaae Behandlingsmaaden af denne Sag. Formanden har alſaa gjort et Forſlag til Behandlingsmaaden af Sagen og dette Forſlag var at underkaſte Sagen en eneſte Behandling, hvilket er vedtaget. Denne eneſte Behandling er naturligviis kun eventuelt, det vil ſige, for ſaavidt Thinget dertil giver ſit Samthkke, ſat paa Dagsordenen til Mødet iaften. Det er jo viſt nok, at det ikke kunde falde Formanden ind at ville forlange et ſaadant Samthkke, uden at han for ſit Vedkommende fandt denne Sag paatrængende. Dette Forſlag er fremkommet fra de fem Medlemmer, ſom for Landſtthingets Vedkommende deltog i det Fællesudvalg, ſom er nedſat til at afgive Betænkning over Uovereensſtemmelſerne i de tvende Lønningsſager. Forſlaget blev alſaa anſeet for Noget, der ſtod i Forbindelſe med diſſe Sagers Afgjørelſe. Det er nu vitterligt, at hvis diſſe Sager ſtulde afgjøres, forinden Rigsdagsſamlingen ophører, maa de finde deres Afgjørelſe enten iaften eller imorgen. For Formanden var det alſaa nok, at der var en paatrængende Omſtændighed tilſtede, hvis diſſe Forſlag ſkulde kunne komme til Thingets Afgjørelſe. Det er Thingets Sag at afgjøre, hvorvidt der er Anledning til at give eller nægte Samthkke til, at Sagen foretages iaften, og derved tillige at tage Henſyn til Forſlagets Beſtaffenhed og dets Forbindelſe med de tvende Lønningslove.

M. P. Bruun: Jeg veed ikke, om jeg paa dette Stadium af Sagen maa give den

Forklaring, ſom det har været min Mening at afgive ſenere.

Formanden: Den ærede Landſtthingsmand har Ordet, men Forſlagets Realitet kan der ikke nu blive Tale om.

M. P. Bruun: Min Forklaring gaaer ud paa Anledningen til, at Sagen fremkommer; den ſkal kun tjene til at oplyſe den ærede Taler (Chriſtensen) om Anledningen og Aarsagen til, at Forſlaget er fremkommet. Det er naturligt, at Thinget maatte vente en ſaadan Forklaring, og jeg ſkal nu tillade mig at give den. I det Fællesudvalgs møde, der blev afholdt i Formiddags af Folkethingets og Landſtthingets Udvalgsmedlemmer, kom man i det Hele taget til en Overeenskomſt med en enkelt ubetydelig Afvigelſe, hvor der er et Minoritetsvotum; kun med Henſyn til to vigtige Gjenſtande, nemlig de to Paragrapher, der tidligere fandtes i Lønningsloven for Embedsmændene udenfor Ministerierne, og ſom angaaer de juridiffe og de geiſtliche Embedsmænds faſte Lønning (Chriſtensen: Hør!), var det ikke muligt at komme til nogen Overeenskomſt. Der blev fremsat forſkjellige Forſlag, men intet, ſom kunde findes antageligt, ſaaledes at der derom kunde komme nogen Overeenskomſt iſtand. Det ene af dem, det om Geiſtlighedens Lønning...

Formanden: Maaskee det ærede Medlem vil indſtrænke ſig ſaameget ſom muligt til det formelle Spørgſmaal.

M. P. Bruun: Man kunde alſaa ikke komme til nogen Overeenskomſt. Efterat det imidlertid havde viſt ſig, at ingen Overeenskomſt kunde komme iſtand, vare de af Landſtthinget valgte Medlemmer, ligesom ogſaa Medlemmer i Udvalget fra det andet Thing, betænkte paa, om der ikke gaves en Udvet, der kunde bidrage til, at der kunde blive vedtaget en Lov af begge Thing. Man tænkte ſig da Muligheden af, at naar der i begge Thing fandt beſtemte Udtalelſer Sted med Henſyn til Spørgſmaalet i ſig ſelv, om Dnſteligheden og